

Alelie Coronel-Camitan
(Põhineb tõestisündinud lool)

Lugu leidis aset Filipiinidel.

Kui Marius oma maja juurde jõudis, kuulis ta inimesi seal juttu ajamas. Ta piilus aknast sisse.

Huvitav, kes siin on, mõtles ta. Tema ema elas töö tõttu teises riigis ning seega olid tavaliselt kodus ainult tema ja vanaema Lola.

Ta avas ukse. Seal olid kõik ta sõbrad!

„Üllatus!“ ütlesid nad.

„Me tahtsime tähistada su medalivõitu taekwondo võistlustel,“ ütles Mariuse parim sõber Jose.

„Ma olen su üle nii uhke.“ Lola kallistas Mariust tugevasti. „Su ema helistab! Ta tahab kindlasti su medalist kuulda.“

Kui Marius oli emaga rääkinud, hakkas ta sõpradega pidu pidama. Nad ajasid lõbusasti juttu ja sõid Lola valmistatud maitsvat toitu.

„Kas sa tahad minuga homme

keeglit mängima minna?“ küsis Jose enne lahkumist.

„Jaa!“ ütles Marius.

Tol õhtul enne magamaminekut tegi Marius palve. „Aitäh Sulle, Taevane Isa, et sa oled andnud mulle nii toredad sõbrad ja perekonna. Palun õnnista mu ema, kui ta kaugel ära on. Ja palun õnnista mind, et mul oleks homme lõbus Josega keeglit mängida.“

Kuid järgmisel päeval ei saanud Marius keeglit mängima minna.

Väljas oli suur torm ja vihma ladistas ning kõik pidid jääma koju. Marius istus kodus ja kuulas, kuidas vihm vastu katust peksis. Ta soovis, et ta võiks Joset näha.

Vihmasadu kestis kolm päeva. Tänav oli veega üle ujutatud. Ka mõned majad Mariuse naabruskonnas olid üle ujutatud.

Hiljem leidis Marius Lola köögis toimetamas. Ta küpsetas midagi, mis lõhnas imehästi.

„Mida sa küpsetad?“ küsis ta.

„Ma teen mõnele perele meie koguduses süüa,“ ütles Lola. „Nende majad jäid üleujutuse kätte ja piiskop palus mul aidata.“

Marius mõtles Jose peale. „Kas me võime ka Jose perele süüa teha? Võib-olla on ka neil abi vaja.“

„See on väga hea mõte,“ ütles Lola.

Marius keetis Josele ja ta perele riisi ning praadis mune. Seejärel aitas ta Lolal toitu pakkidesse panna.

Lõpuks vihmasadu lõppes. Marius ja Lola kahlasid mööda tänavaid, et toitu kohale toimetada. Mariusel ulatus vesi põlvini!

Nad leidsid Jose ja ta pere nende maja eest. Jose nuttis.

Marius kallistas oma sõpra. „Mul on kahju, et su maja on üle ujutatud,“ ütles ta. „Jeesus armastab sind. Ja meie armastame sind ka.“

Marius ja Jose aitasid koos porised asjad Jose kodus puhtaks teha. Kui nad töötasid, laulis Marius laulu „Olen Jumala laps“. Kui nad puhkepausi pidasid, andis Marius Josele toidu, mille ta talle oli valmistanud.

„Aitäh, et sa mu peret aitasid,“ ütles Jose. „Ja aitäh sulle toidu eest! See on maitsev.“

„Võta heaks!“ ütles Marius.

„Kas sa võiksid mulle veel Jeesusest rääkida? Ja sellest laulust, mida sa laulsid?“ küsis Jose.

„Muidugi!“ ütles Marius. „Kas sa tahaksid koos minuga pühapäeval kirikusse tulla? Seal ma õpingi Jeesusest. Ja me saame seal koos laulda.“

„Hästi,“ ütles Jose.

Mariusel tekkis sees soe tunne. Tal oli hea meel, et ta sai Jose ja ta peret aidata. Ja ta oli rõõmus, et ta sai ka evangeeliumi jagada. ●

ARMASTUSEST TULVIL

